

နန္ဒာမိုးကြွယ်

ဗာကုလ နှင့် သန္တတိန္ဒလုံးသား

အနုပညာ
2004

Graphic: Ye' Htut
Ph: 253519

ဧတဒဂ်နှင့် အဘိညာဉ်

"ဧတဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ဘိက္ခုနံ အပ္ပဗာဓာနံ ယဒိဒံ ဗကုလော"

"ဘိက္ခုရဟန်းအပေါင်းတို့ ...

ငါဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမအောက်မှာ ရှိကြတဲ့ သာဝကတွေထဲမှာ အနာရောဂါကင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးထက် ဟောဒီ 'ဘိက္ခုဗာကုလ'ဟာ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး၊ ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်ပေရဲ့ ။

ဒါကြောင့် ...

ဗာကုလကို 'အပ္ပဗာဓ'ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို ငါဘုရားရှင်မှ ပေးအပ်လိုက်တယ်"

"သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား"

ဘိက္ခုရဟန်း ပရိသတ်အားလုံး၏ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစွာဖြင့် သာဓုအနုမောဒနာပြုသံတို့ သည် တရားသဘင်အလယ်၌ လွင်စာငြိမ့်ငြိမ့် သိမ့်သိမ့်သဲ့သဲ့ကလေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့ချေသည် ။

သည် ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူး ချီးမြှင့်ပွဲ၌ ဘွဲ့ထူးတစ်ခုကို ထိုက်တန်စွာ ရရှိလိုက်သော ကာယကံရှင် ဘိက္ခုဗာကုလသည် ကြီးစွာသော ပီတိသောမနဿများ တစ်စုံစီမုံ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရလေသည် ။ သုံးလူ့ထွတ်ထား ဘု

ရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ယခုကဲ့သို့ ဘိက္ခုသံဃာများ စွာ၊ တရားနာပရိ သတ်များ စွာ၏ အလယ်၌ ဂုဏ်ပြုထုတ်ဖော်ချီးမြှင့်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ အနု စ်နှစ် အလလကသာမက ရှေးအတီတေ ဘဝအဆက်ဆက်၊ သံသရာအ ဆက်ဆက်ကပါ လိုလားတောင့်တခဲ့သော ဆုအတွက် ယခုလို ပြီးမြောက် ပြည့်စုံမှုအပေါ်ဝယ် သူ့အဖို့ အဘယ်မှာ လျှင် ပီတိမဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ပါ အံ့နည်း။

အမှန်တကယ်လည်း သူသည် ချီးကျူးထိုက်သူ ဖြစ်ခဲ့သည် ။

သူ့အဖို့ နှစ်ပေါင်း (၈၀)တိုင်တိုင် ပုထုဇဉ်လူ့ဘဝ၌ ကျင်လည်စွာ ကူး ခတ်ခဲ့ဖူးသည် ။ လောကီ ဘုံဓလေ့၌ အိမ်ထောင်သားမွေးရင်း စိတ်ကြ ည်နှူးခဲ့ဖူးသည် ။ အဲသည် လို ပုထုဇဉ်လူ့ဘဝကာလ တစ်လျှောက် ဖျား နာကိုက်ခဲဖို့ မဆိုထားလင့် နံ့သာတစ်ရှူ အချိန်ကလေးလောက်သော်မျှ တစ်စုံတစ်ရာ တည်းဟူသော အနာစက်ကလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့စား ခဲ့ရသည် မဟုတ်။

ဟော ... လောကီဘုံ၌ အနှစ်(၈၀)တိုင် ကျင်လည်ပျော်မွေ့ပြီးသည့် နောက် ဘုရားရှင်၏ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည့် အခါသမယ တွင် လည်း သူ့အတွက် အနာရောဂါဟူသည် နို့တစ်ညစ်မျှ အခိုက်အတ န့်ကလေး၊ ပန်းတစ်နမ်းခန့်ကာလလေးမျှလောက်ပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည် မ ရှိ စဖူး။

သည် တော့လည်း ...

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ‘အနာမဲ့သူ ရှင်ဗာကူ’ဟူ၍ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ ထူး ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းမှာ ညီညွတ်အပ်စပ်လှချေတကား။

ဗာကုလအဖို့ သည် လိုမျိုး ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးရခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာပီ တိဖြစ်၍ မဆုံးသကဲ့သို့ ထပ်ဆင့် ပီတိကဲဖွယ် အကြောင်းတရားတစ်ခု

ကလည်း ပေါ်လာချေသေးသည်။ ဒါက ‘မဟာဘိညပတ္တ လေးဦး’ထဲမှာ သူလည်း တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင်။

တကယ်တော့ ဘုရားရှင်တော်အဆူအဆူတိုင်း၏ လက်ထက်တွင် ‘မဟာဘိည’ဟု ခေါ်သည့် အကြီးမားဆုံး၊ အမြင့်မြတ်ဆုံး အဘိညာဉ်ရရှိသူ ဟူသည် လေးဦးသာရှိရစေ ဖြစ်သည်။ သည် လေးဦးမှ အပ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှ အဘိညာဉ်ရရိုးထုံးစံမရှိ။

စင်စစ် မဟာဘိညခေါ် အဘိညာဉ်ရရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာလျှင် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း မိမိတို့ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြတ်သန်း၊ မွေ့လျော်ခဲ့သည့် ဘဝ ဘဝတွေကို ပြန်လည်ဆင်ခြင် သိမြင် နိုင်ကြပြီး ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မူ အဘယ်မျှလောက် အပင်ပန်းခံ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်စေကာမူ အဆုံးစွန် ကမ္ဘာတစ်သိန်းမျှလောက်သာ သိမြင်၊ ဆင်ခြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ခု ရှင်တော်ဂေါတမဘုရားလက်ထက်မှာ တော့ မဟာအဘိညာဉ်ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦး၌ တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရသည် ဟု ဆိုခြင်းက သူ့အတွက် တော့ ကြီးစွာသော ကုသိုလ်ကံဟု ဆိုသင့်ဆိုထိုက်လှစွာ ဆိုရမည်သာ ဖြစ်ပါချိန်။

သူနှင့် အတူ မဟာအဘိညာဉ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုသည် မှာ လည်း သာမညတွေ မဟုတ်။ ထင်ရှား ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်း။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့ကား အဘယ်သူတွေဖြစ်ကြသနည်း။

(၁) ဘိက္ခုသာရိပုတ္တ

(၂) ဘိက္ခုမောဂ္ဂလာန

(၃) ဘိက္ခုနီ ဘဒ္ဒကစ္ဆနာ(ဝါ) ယသောဓရာထေရီတို့ ဖြစ်ကြသတည်း

။ သည် လိုမျိုး မဟာ အဘိညာဉ်ရဲ့ခွဲပြီဆိုတော့ ဗာကုလအဖို့ ဟိုး ... လွန်လေပြီးသော တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ဆီတုန်းက သူ့အတိတ်ရုပ် ပုံလွှာ ကားချပ်များကို ဆင်ခြင်သိမြင်နိုင်ခဲ့၏။

သည် လို ဆင်ခြင်သိမြင်ခွင့်ရခဲ့သည့် သူ့အတိတ်ဖြစ်စဉ်များ သည် ခုနီ၊ ခုပြာ၊ ခုဝါ၊ ခုမှိုင်းနှင့် အချိန်တိုင်း၊ အချိန်တိုင်း တိမ်လှိုင်းတွေလို ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီလား။

ဦးစွာပထမ လျှောက်ထားခြင်း

သည် ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ ပြန်လည်ရေတွက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၏ အစကာလသည် ‘မနောမဒသီ’မြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသော ကာလဖြစ်ချေ၏။

သည် ကာလ၌ သူသည် ဗြဟ္မဏမျိုးနွယ်ဝင် အမျိုးသားတစ်ဦး။ သူအရွယ်ရောက်လာတော့ ဗေဒသုံးပုံအလုံးစုံကို ကျေညက်စွာ သင်ယူဆည်းပူးခဲ့သည် ။ တတ်မြောက်ပြီဆိုပြန်တော့ သည် ပညာရပ် သည် သူ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် အကူအထောက်ဖြစ်ခဲ့ရချေသည် ။ သူ့ဆီ ဗေဒင်လာမေးသူတို့ မှာ သူ့ဟောပြောချက်မှန်သမျှကို ကျေနပ်လက်ခံခဲ့ကြသူတွေချည်းဖြစ်လေသည် ။ သူ့အစီအရင်များက လည်း သူ့ပရိသတ်အတွက် သည်းခြေခိုက်စရာ ဖြစ်လေရာ ၎င်းတို့ ထံမှ တုံ့ပြန်ပေးဆပ်လေသော ငွေကြေးဥစ္စာတို့ ဆိုလျှင် သူ့အတွက် ပြည့်စုံချမ်းသာသောအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်စေခဲ့စမြဲ။

ဒါပေသည့် သူသည် ဖြစ်လေရာဘဝ၌ ကြုံလာသမျှနှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲကာ ရေစုန်မျောတတ် သူမဟုတ်။ ဘဝတစ်ခု၏ ဖြစ်တည်မှုအပေါ်တွင် လေးနက်မှုတွေ ဆင့်လောင်းစေချင်သည် ။ သည် တော့ လောကီလူ့ဘောင်အတွင်း ကျင်လည်နေရစဉ်မှာ ပင် ဘဝသံသရာနှင့် ပတ်သက်၍ သူလေးနက်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ခဲ့သည် ။

သူ လက်ရှိဆုပ်ကိုင်နေသော ကိစ္စများ သည် နောင်သံသရာအတွက် မည်သည့် အထောက်အကူ မျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါဘိသနည်း။ လူအများ ၏ လောကီအခက်အခဲများကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီ ဖြည့်စွမ်းပေး နိုင်သော သူတတ်မြောက်ထားသည့် ဗေဒင်သုံးပုံပညာရပ်များ ဆိုသည် မှာ သံသရာ ကောင်းကျိုးအတွက် ဘယ်လိုမျိုးမှ အကူအပံ့ဖြစ်မလာနိုင်ခြင်းကို ရိပ်စားမိသလိုလိုရှိလာသည် နှင့် အမျှ သူ ကိုယ်သူ လောကီသံသရာတွင်း ကျင်လည်နေရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း စ က်ဆုပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာခဲ့ ရပြန်သည် လေ။

အနာဂတ်အတွက် ဘဝသံသရာအတွက် ကောင်းကျိုးတွေဖြစ်ထွန်း အောင် ငါဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ၊ ငါဘာလုပ်သင့်သလဲ။ စဉ်းစားစမ်း .. စဉ်းစားစမ်း... ဘဝတစ်ခုကို လက်ရှိအတိုင်းအတာ လေး နဲ့ ပဲ ကျေနပ်သင့်သလား။

‘အိုး ... ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ’

မေးခွန်းမြားတံတွေက သူ့စိတ်ဧရိယာတစ်ပြင်လုံးကို အကြားမလပ် စူးစိုက်လာကြကုန်သည် ။ တစ်နေ့တစ်ရက်မဟုတ်။ ကာလအတန်ကြာ သည် အထိ သူ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းသင့်သည့် ခရီးစဉ် အပေါ် ဝေဝေ ဝဲဝဲဖြစ်နေခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်သော တစ်ရက်တွင် မူ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရော င်ခြည်မျှင်တစ်ခုက လက်ခနဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ချေ၏။

သည် ၌ သူ ဘာလုပ်သင့်သည် ကို သဘောပေါက် နားလည်သွားခဲ့ပါ ချေပြီ။

ရှိသမျှ သူပိုင်ထားသမျှ လောကီစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ ကို စွန့်ပယ်မည်။ ပြီးတော့ လူဝတ်ကြောင်ဘဝ ကို ခဝါချကာ ရသေ့အဖြစ်ကူးပြောင်းကာ တောင်စဉ်တောအထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ရင်း ဈာန် သမာပတ်၊ အဘိ

ညာဉ်သမာပတ်တို့ ကို ဝင်စားမည်။ သို့ဆိုလျှင် သူသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာမှာ တော့ သေချာသည် ။

သူကား တည်ကြည်ခိုင်မြဲသော စိတ်ဓာတ်ကို ပွတ်သပ်ချောမြူတတ်သော ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သတည်း။

ဟုတ်သည် ။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် လောကီနယ်ပယ်ကို ဝံ့ဝံ့ရဲရဲဖြစ်တောက်ခဲ့ သည် ။ သူပိုင်ဆိုင်သော ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့အား မရှိဆင်းရဲသူအပေါင်းကို ငှဝေလှူဒါန်းပစ်ခဲ့၏။ သူပိုင်ဆိုင်သော ဗေဒကျမ်းစာတို့ ကိုလည်း အလိုရှိသော သူတို့ ကို ယူငင်စေခဲ့၏။ သူကား လျှော်တေ သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းကာ လောကုတ္တရာဧရိယာအတွင်းသို့ အရဲကိုးစွာ တိုးဝင်လျက် အနာဂတ် စာမျက်နှာတွေကို ဖွင့်လှုပ်လိုက်ချေသည် ။ တောရဆောက်တည်နေစဉ်ကာလအတွင်း သူ၏ တည်ကြည်သော သမာဓိအားတွေက တစ်စတစ်စ ခိုင်ကျည်လာခဲ့လေရာ ကာလမကြာခင်မှာ ပင် ဈာန်သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့ကလေးအဖြစ် အဘိညာဉ်သမာပတ်ရရှိသော ရသေ့ကလေးအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ ပြန်တော့၏။

သို့ရာတွင် ဘဝတစ်ခုကို သည် မျှနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲဖို့ ရာကျတော့ သူ့စိတ်အာရုံက လုံးဝဥဿုံ သဘောတူညီမှု မပေးနိုင်သေး။ သူရရှိနေပြီဖြစ်သော ဈာန်သမာပတ်တွေ၊ အဘိညာဉ်သမာပတ်တွေ ဆိုသည် သံသရာကို လုံးဝဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိသော စွမ်းအင်တွေမှ ဟုတ်ကြပါရဲ့ လား။

တစ်နေ့

အရိပ်အာဝါသကောင်းလွန်းလှသည့် သစ်တစ်ပင်အောက်၌ သူသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြင့် ဈာန်သမာပတ် ဝင်စားနေလေသည် ။ သ

ည် အခိုက်မှာ ပင် သူတောရကျောင်းကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ခုတ်သမားတို့ သွားရာ လမ်းကလေးမှ အသံတစ်ချို့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သည် အသံက သူတစ်ကိုယ်လုံးအား ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ဖြန်းခနဲထသွားစေခဲ့သည်။ တစ်စုံ တစ်ခုသော အတိုင်းအတာနှင့် ကျေနပ်စွာ အိပ်မောကျနေရာမှ လန့်နိုးသူကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။

အကြောင်းကား သည် တောအုပ်နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော မြို့ကလေး၌ တရားသဘင်ဆင်ယင် ကျင်းပမည့် နေရာသို့ အနာမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားရှင်အမှူးပြုသော သံဃာတော်များ ကြွရောက် လာပြီး ပရိသတ်အပေါင်းအား တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးမည့် အဖြစ်။

ဘုရား။

တရား။

သံဃာ။

သည် ရတနာသုံးပါးက သူ့စိတ်အစဉ်ကို တုန်ယင်လှုပ်ခတ်သွားစေခဲ့တော့သည်။ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်လိုသည်။ ဘုရားရှင်ထံမှ တရားဒေသနာတော်တွေကို နာကြားလိုသည်။ သည် စိတ်အစဉ်သည် ထူးကဲဒီရေနှင့် မခြား ကဲမောက်မြင့်တက်လာခဲ့ပေရာ နောက်ဆုံး၌ သူသည် တောရကျောင်းသင်္ခမ်းငယ် ကလေးကို ကျောခိုင်းလျက် ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးတော်မူရာ မြို့ကလေးသို့ ကြွလှမ်းလာခဲ့လေတော့၏။

မနာမဒဿီမြတ်စွာဘုရားရှင်ကား နောင်နှစ်ပေါင်း တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းရောက် လျှင်ဖြင့် ဧတဒဂ်နှင့် မဟာအဘိညာဉ်ရရှိမည့် ပု

ဂျိလ်တစ်ဦးအား စောင့်မျှော်ဘိသည့် အလား တရား သဘင်ရှိ မြတ်
သော ပလ္လင်ထက်၌ စံပယ်တော်မူလျက်ရှိချေ၏။

တရားသဘင်ရှိရာသို့ သူရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။

ပြီးတော့ ကြည်ညိုမြတ်နိုးစွာဖြင့် ဘုရင်ကို ဝတ်ဖြည့်ဖူးမြော်ခဲ့သည်
။ မဝ မဝ အကြိမ်ကြိမ် ဖူးမြော်သော်မှ မဝ။

ထို့အတူ ဘုရားရှင် ဟောကြားသော တရားတော်တို့ ကိုလည်း
နာကြား၍ မဝနိုင်။ မနှစ်သက်ဘဲ လည်း မနေနိုင်။ သို့ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်
ကို အမြဲထားဝရဖူးမြော်ခွင့် ရရှိလေအောင်၊ ပြီးတော့ ဘုရားရှင်
ဟောကြားတော်မူသော တရားတို့ ကို အမြဲထားဝရ နာကြားခွင့်ရရှိလေ
အောင် ရသေ့အဖြစ်မှ ဘုရားရှင် ၏ သားတော်အဖြစ် ရဟန်းဝတ်လိုက်
ရလေမည်လား။

သူ ဝေခွဲ၍ မရနိုင်သေး။

သည် လိုမျိုး ဝေခွဲ၍ မရနိုင်ခြင်း၌ ဈာည်သမာပတ် ဝင်စားရခြင်းအ
ပေါ်ဝယ် တပ်မက်တွယ်တာ နေသေးသည့် စိတ်က အကြောင်းရင်းခံသ
ဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့သည် ပင်။ ဒါကို ဘုရားရှင်က ရိပ်စားမိနေခဲ့ သည် ။

သို့သော် သူ့အား အပြစ်တော်မတင်ခဲ့။

ခွင့်လွှတ်စိတ်၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် သူ့ဉာဏ်အတိမ်အနက်နှင့် ဟန်ချက်
ညီမျှသည့် တရားတော် တို့ ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့လေရာ သည် တရား
တော်ကို နာယူပြီးသည့် အဆုံးမှာ တော့ တောရ ဆောက်တည်သော ရ
သေ့ကလေးအဖို့ သရဏဂုံတည်သူအဖြစ် ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း
ဘုရားရှင် သိတော်မူခဲ့လေပြီ။

တရားသဘင် ရပ်နားချိန်ရောက်လျှင် ရသေ့ကလေးသည်

သူသီတင်းသုံးရာ တောကျောင်း ကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့စမြဲဖြစ်သည်။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်များ စေ့စေ့သိပ်သည်းသော ကျေးငှက်သာရကာသံ တို့ ထုံမွမ်းစီးမျောသော ဖြူ နီ၊ ညို၊ ပြာ၊ ဝါဝါရွှေရွှေပန်းကလေးတွေ မြိုင်ဆိုင်ပြတ်ပက်သော တောရ ဝန်းကျင်ကလေးကို သူခင်တွယ်ခဲ့သည် မှာ လောကီဘောင်ကို ပယ်စွန့်ပြီးချိန်မှ ယခုတိုင်ဟု ဆိုရမည်။

ရသေ့ကလေးကား တရားပွဲရှိသည့် အချိန်ဆိုလျှင် မြို့ကလေးသို့ တက်လိုက်၊ တရားပွဲပြီးချိန် ဝယ် ဈာန်သမာပတ်နှင့် မွေ့လျော်ရန် တောအုပ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်နှင့် ခရီးပန်းသည် ဟု မထင်မှတ်။ စင်စစ်ထိုကာလသည် သူ့ဘဝအတွက် ရွှေရောင်တောက်ပခဲ့သော ကာလဟု တင်စား ရသော် မှားနိုင်အံ့မထင်။

သည် လိုနှင့် တစ်နေ့သော် ဘုရားရှင် တရားတော်ဟောကြားမည့် မြို့ကလေးသို့ တောအုပ် အတွင်းမှ သူတက်လာခဲ့လေသည်။

တရားသဘင်ဝယ် ပရိသတ်တွေက ခါတိုင်းလိုမဟုတ်။ ကျိုးတိုးကျဲတဲနိုင်လှသည်။ တရား သဘင်အတွင်း တရားအကြောင်း ဆွေးနွေးသူတွေက ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ထပြန်သူတွေက ထပြန် ကုန်ကြသည်။ ဘုရားရှင် တရားဟောတော်မူရာ ပလ္လင်ထက်တွင် ကား ဘုရားရှင်ကို မတွေ့မမြင်ရ။ ဘုရားရှင် ဘာများ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ သူ၏ လာရကျိုးသည် လုံးဝမနပ်လေသော နေ့တစ်နေ့အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားစေခဲ့ပါပြီလား။

"ဟုတ်တယ် ရသေ့လေး။ ဟုတ်တယ် .. တို့ များ ရဲ့ ဘုရားရှင်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်လောက် ကတည်းက ကိုယ်လက် ကျန်းခံ မအီမအာဖြစ်နေခဲ့တာ"

"အို ... ဖြစ်ရလေ ဘိက္ခုရယ် ဖြစ်ရလေ ... ဒါထက် ဘုရားရှင်ခံစား

နေရတဲ့ ဝေဒနာအမျိုး အမည်ကို သိခွင့်ရရင် သိချင်ပါတယ် ဘိက္ခု။"

"သိရပါတယ် ရသေ့လေး သိရပါတယ်။ တို့ များ ရဲ့ ဘုရားရှင် ခံစား နေရတဲ့ ဝေဒနာဟာ လေနာ ရောဂါဝေဒနာပဲပေါ့"

"ဘာ လေနာရောဂါ ဟုတ်လား၊ ဒီအတွက်တော့ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ဘိက္ခု။ မပူပါနဲ့ ၊ အကျွန်နေတဲ့ တောအုပ်မှာ ဆေးပင်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ လေနာရောဂါဝေဒနာကို သက်သာပျောက်ကင်းစေမဲ့ ဆေးကို အကျွန်ကောင်းကောင်း ကြီး ဖော်စပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ဘိက္ခု။"

"ဒါဖြင့် အတိုင်းထက်အလွန်ပဲပေါ့ ရသေ့ကလေးရယ်။ တို့ များ လည်း ဘုရားရှင်ကျန်းမာမှ တရားနာယူခွင့်ရမှာ မို့ ဆေးကိုသာ မြန်မြန် ဖော်ခဲ့ပါတော့ ရသေ့ကလေး"

စကားအဆုံးမှာ တော့ ဈာန်သမာပတ်ရရှိထားသူပီပီ ဈာန်တန်ခိုးဖြင့် သူသီတင်းသုံးရာ တောအုပ်ကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လျက် အသုံးတည့်မည့် ဆေးပင်တို့ ကို ရှာဖွေလိုက်သည် ။ ရုက္ခ သစ်ပင်တို့ ကား တောကြီးမြိုင်မဟာအတွင်းဝယ် နေပြောက်ကလေး တစ်ပြောက်ပင် အထိုးမခံရလေ အောင် အခက်တွေစိပ်လှသကဲ့သို့ အရွက်တွေကလည်း မြိုင်ဆိုင်လှပါဘိတောင်း။ ပင်ချင်းနွယ်ယှက်၍ မြညှာရိုးတံ ကိုင်းခက်၊ ကိုင်းဖျားတွေမှာ တော့ ငှက်ကလေးတွေက သူတို့ တေးသွားနှင့် သူတို့ ။ တော အရိုင်းပန်းကလေးတွေမှာ လည်း ဖူးတချို့၊ ငုံတချို့၊ ပွင့်တချို့နှင့် ။

ငှက်ကျေးတို့ ၏ တေးသွားတွေက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။

တောအရိုင်းပွင့်လေးတွေက ကြိုင်ကြိုင်လှိုင်လှိုင်။

မည်သို့ဆိုစေ သူသည် ထိုအလှအပ သဘာဝတရားကို ချက်ချင်းဆို

သလို မျက်ကွယ်ပြုလိုက် ကာ လေးညှင်း၊ ငရုတ်ကောင်း၊ ဇာတိပွိုလ်၊ ပိတ်ချင်း၊ ချင်းဖြူ၊ နွယ်ချို ဒါတွေကို ရှာကြံခူးဆွတ် ယူငင် လျက် ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးရှိရာသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် ရှေးမဆွကတည်းက လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် သိုမှီးထားသည့် ဆားပုပ်၊ ဇေက်သား၊ သိန္ဓော၊ ဆားတို့ ကို ထုတ်ယူကာ အချိန်အဆ ပြုလုပ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ခံစားနေရသည့် လေနာဝေဒနာကို အဖြစ်ပြတ်နှိမ်နင်းနိုင်မည့် ဆေးတစ်ဖုံကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖော်စပ် လိုက်လေသည်။ ။

ပြီးသည် နှင့် အချိန်ကာလ ဆိုင်းမနေတော့။

ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားသည့် ဈာန်သမာပတ်ကို စေစားကာ တရားသဘင်ရှိရာသို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်ထံ ကပ်လှူလိုက်သည်။ ။ ဘုရားရှင်ကလည်း သူကပ်လှူသော ဆေးအား သူစေစားသည့် အတိုင်း သုံးဆောင်လိုက်လေရာ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သည့် အလား သီတင်းတစ်ပတ်မျှ ခံစား နေရသော လေနာဝေဒနာသည် ဘုရားရှင်ထံမှ အပြီးတိုင်ခွဲခွာသွားတော့လေသည် တကား။

"အို ... ရသေ့ကလေး ... သင်တိုက်ကျွေးသော ဆေး၏ အာနိသင်ကား အံ့ဩဘနန်းရှိလှချေ ၏။ ငါဘုရားရှင်အား နှိပ်စက်ကလူပြုနေသည့် လေနာဝေဒနာသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ယခုအခါ၌ သက်သာပေါက်ကင်းသွားခဲ့ပါချေပြီ။

သည့် အတွက် သင့်အလိုရှိသော ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သည့် ဆုအား ငါဘုရားရှင်ထံ ပန်ကြား လျှောက်ထား တောင်းဆိုပါလေလော့"

ဘုရားရှင်နှင့် တကွ သာဝကရဟန်းတို့ သာမက တရားနာပရိသတ်ကပါ သူ့နှုတ်ဖျားမှ ခုန်ပေါက် ထွက်ကျလာမည့် တောင်းဆုခြွေသံကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိနေကြပေသည်။ ။ သည် ခဏ သူသည် သူ့ဘဝ၏ နော

ကံဆုံးပန်းတိုင်ဖြစ်သော အလိုချင်ဆုံး၊ အတောင့်တဆုံး ဆုတစ်ခုကို လျှောက်ထား တောင်းဆိုဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

"ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံလှစွာသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား ... တပည့်တော်၏ ဆေးစွမ်းဖြင့် အရှင်ဘုရား၌ ကပ်ငြိနေသော ဝေဒနာကား သက်သာပျောက်ကင်း သွား ခဲ့သည့် အတွက် အတိုင်းမသိ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ရပါသည် အရှင်ဘု ရား

သည့် အတွက် တပည့်တော် တောင်းဆိုလိုသည့် ဆုကလေးတစ်ခု ရှိပါသည် အရှင်ဘုရား

ထိုဆုမှာ တပည့်တော်အဖို့ နိဗ္ဗာန်မကူးမီစပ်ကြား ဖြစ်လေရာဘဝ ဘဝတွေတိုင်း၌ ခဏလေးပင် ဖြစ်ဖြစ် မကျန်းမာသည် ၊ နာဖျားသည် ဆိုသောအဖြစ်မှ ကင်းလွတ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား"

"အို ... ရသေ့ကလေး ...

ငါဘုရားရှင်အပေါ်၌ သင်ပြခဲ့လေသော ကျေးဇူးသည် ကြီးမားလှပါ ချေ၏။ ထိုကြီးမားလှစွာ သော ကျေးဇူးကို သင်သည် မွန်မြတ်သန့်စင်သ ည့် စိတ်ဓာတ်အား အရင်းခံလျက် ပြုခဲ့သည် ဖြစ်၏။ ယခု ထိုကျေးဇူးနှင့် ပတ်သက်၍ ငါဘုရားကလည်း ဆုခြွေရန် အခွင့်ပေးသည် ဖြစ်ရာ သင် သည် ယခုပင် လိုအားအပ် တောင့်တအပ်သော ဆုတစ်ခုကို တောင်းပြ ခ်ခဲ့လေပြီ။

အို ... ရသေ့ကလေး

သင်တောင်းသောဆုသည် တစ်ရွေးတစ်ရတ် တစ်ဗီဇနာကလေးမျှပင် မရွေးလျားဘဲ အလုံးစုံ ပြီးမြောက်ပြည့်ဝပါစေသတည်း"

"သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား"

သည် တဒင်္ဂီ

မှန်သည် ။ သည် တဒင်္ဂီသည် ရသေ့ကလေးဖြစ်သော သူ့အဖို့ ရာ၌ မူ
လောကကြီးတစ်ခုလုံးအား မေ့ပျောက်သွားလုမတတ် ပီတိဇောအဟု န်
တွေ လှိုင်းခုန်ကြွလျက် ရှိနေပေသည် ။

ဗာကုလကား လွန်လေပြီးသော တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာ
လတုန်းက ရသေ့ကလေး အသွင်နှင့် တောင်းဆုပန်ဆင်ခဲ့သော
ရုပ်ပုံလွှာကားချပ်ကလေးများအား မြင်ယောင်ရင်း တွန့်ကွေး သော
အပြုံးတစ်ခုကို ဖွင့်လှုပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရလေသတည်း။

ဒုတိယမ္ဗိ တောင်းသည့် ဆု

ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသည့် ကာလ။

သည် ကာလမှ စတင်ရေတွက်မည်ဆိုလျှင်ဖြင့် လွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာတစ်သိန်း အရေအတွက် ပင် ဖြစ်ချေ၏။

ဗာကုလ၏ စိတ်အာရုံသည် အလိုလိုနေရင်းပင် ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသော ကာလသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည် ။ ထိုကမ္ဘာတစ်သိန်းအရေအတွက်၏ ရှေးကာလများ ဆီက မျောနစ်ခဲ့ရလေ သော ဘဝများ စွာ၌ သူ့ရုပ်ပုံလွှာသည် ကောက်ကြောင်းအမျိုးမျိုး၊ စုတ်ချက်အဖုံဖုံဖြင့် သဏ္ဌာန်တွေ ထွေပြားခဲ့ဖူးသည် ။ ဗြဟ္မာဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ လူ့ဘဝ စသဖြင့် သံသရာစက်ဝိုင်းထဲ ဝင်ရောက်လျက် လှုပ်ရှားကျင်လည်ခဲ့ရသည် ။

သည် ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်လက်ထက်ကျတော့ သူ့ရုပ်ပုံလွှာသည် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်။ ဟံသာဝတီ မည်သော တိုင်းပြည်၌ သူသည် သာမန်လူထဲက လူတစ်ဦးရယ်သာ။

တစ်နေ့ ...

အများ သူငှာတွေကဲ့သို့ပင် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ဖူးမြော်ရန်အလို့ ဌာ သူရောက်သွားခဲ့သည် ။ ဒါပေသည့် ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက်တော်၌ ရဟန်းပျိုလေးတစ်ပါးက အလျင်ဦးစွာ ရှိနေခဲ့သည် မို့ သူသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ

သင့်တော်သော နေရာတစ်နေရာတွင် ထိုင်ကာ ကြည်ညိုနေခဲ့ရသည်။ ။

ဘုရားရှင်သည် မျက်မှောက်တော်ရှေ့၌ ဝပ်ဖြည့်လျက်ရှိသည့် ရဟန်းပျိုလေးအား ကိုယ်တော်တိုင် နှုတ်မှ မြွတ်ဟချီးမွမ်းနေလေသည်။ ။

"အို ... ချစ်သားရဟန်း။

သင်၏ ကုသိုလ်ကား ထူးကဲလှသော ကုသိုလ်ပင်ဖြစ်ချေ၏။ သင်သည် ရောဂါကင်းလှပါသည် ဟု ဆိုကြသူများ ၊ အနာအဆာမဲ့ကြပါသည် ဟု ဆိုကြသူများ ထဲတွင် ထိပ်ဆုံးနေရာ၌ ရှိပေ၏။ သင်၏ ကုသိုလ်မျိုးကား ထူးကဲလှပေရာ ငါဘုရားရှင် များ စွာချီးမွမ်းရပါ၏။

ကောင်းလေစွ ... ကောင်းလေစွ"

သည် မြင်ကွင်းနှင့် သည် စကားသံတို့ က ယေဘုယျအားဖြင့်မူ သူနှင့် ဆိုပါမူ မြမြကလေး စိမ်းနေ သည် မှာ သေချာသည်။ ။ သို့ရာ၌ သည် မြင်ကွင်းကို မြင်နေရလျက် သည် အသံကို ကြားရသည့် အခါတွင် မူ အဘယ်ကြောင့် များ သူတစ်ကိုယ်လုံးသည် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာခဲ့ရပါသနည်း။ ငြိမ်သက်နေ သော ရင်အစုံသည် အဘယ်ကြောင့် များ လှိုက်ခုန်ဖိုသိမ့်ခဲ့ရပါသနည်း။

ဘဝအဆက်ဆက် သံသရာအဆက်ဆက်က ကောင်းမှုကလေးတွေ ဝေဝေခလျက် တောင်းဆု ကလေးတွေ ခြွေခြွေချခဲ့သည် များ နှင့် ဆက်စပ်ကောင်း ဆက်စပ်နေလေသလား။ ဒါကိုတော့ အနှိုင်းမဲ့ တန်ခိုးရှင်ကသာ သိနိုင်စွမ်းပေလိမ့်မည်။

"ငါလည်း ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်ရဲ့ နှုတ်တော်က ခုလိုမျိုး ချီးမွမ်းတာမျိုးကို ခံစားချင်လိုက်တာ"

သူ့ရင်ထဲမှ ပေါက်ဖွားလာသော ဆန္ဒ။

သည် ဆန္ဒကို ပြီးပြည့်စေဖို့ အတွက် သူ့အဖို့ ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်နည်း။

သည့် အတွက်တော့ဖြင့် သူသည် လည်း အထုံပါရမီရှိထားသူပီပီနားလည်မှုဝေးလှသည် မဟုတ်။ ကောင်းမှုတစ်ခုကို နေ့စဉ်ပြုမည်။ အကုသိုလ်အမှုကို ရှောင်ရှားမည်။ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ် ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲစေမည်။ အလှူဒါနကို မပြတ်တမ်းပြုမည်။ သို့ဆိုလျှင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု လမ်းကြောင်း ပေါ်ဝယ် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့နေ့မှာ တော့ဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် ဆုံစည်းခွင့်ရရှိပေလိမ့်မည်။ ဒါကို သူနားလည်ထားသည် ။

အမှန်တကယ်လည်း ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပီပီ သူသည် ပြောသလိုလုပ်၍ လုပ်သလို ပြောသူလည်း ဖြစ်ပေရာ သူနေထိုင်ရာဝန်းကျင်မှာ တော့ သူသည် စံပြသားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လူပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း၏ ချီးမွမ်းမှုဖြင့် မွှေးလျက်ရှိချေ၏။

ရိုးရိုးသားသားဖြင့် အလုပ်ကို ကျိုးနွံစွာလုပ်သည် ။ ရလာသည့် အခကြေးငွေတို့ အနက်မှ သုံးစွဲ သင့်သည် ကိုသာ သုံးစွဲပြီး ကျန်ငွေကြေးတို့ အား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုဆောင်းခဲ့ချေ၏။

သည် လိုနှင့် လတွေ နှစ်တွေ ပြောင်းလဲလာခဲ့ချေ၏။

‘စရည်းအိုးခွက်၊ ကြီးစွာလျက်လည်း ၊ တစ်စက်ကျများ ၊ ပြည့်သောလား’သို့ ဆိုသည် နှင့် အညီ သူ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုဆောင်းခဲ့သော ငွေကြေးဥစ္စာတို့ မှာ တိုးပွားများ ပြားလာခဲ့ချေတော့၏။ ဤ၌ သူသည် ဘုရားရှင်နှင့် တကွ တပည့်သား သံဃာများ နေထိုင်သီတင်းသုံးရန်အလို့ ငှာ ကျောင်းတော်ကြီး တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့လေသည် ။ ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်တုံသေး။ ကျောင်း အပါအဝင် ဆေး၊

ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းတို့ ကိုပါ ပုဗ္ဗ၊ မုဉ္ဇ၊ ပရဆိုသည့် စေတနာသုံးတန်နှင့် အညီ အမြဲမပြတ် လှူဒါန်းခဲ့လေရာ သူသည် ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအဖြစ် သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရချေတကား။

ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်ပြီးစီး၍ ရေစက်ချ လှူဒါန်းသည့် နေ့ ကဆိုလျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ ကာလကြာမြင့်စွာကတည်းက သန္ဓေတည်ခဲ့သော ဆုတောင်းဖူးငုံကလေးသည် အလိုလိုပင် ပွင့်ဖတ်၊ ပွင့်ချပ်တွေ ကားစွင့် ခဲ့သည် ။ သူ့ဆုတောင်းကား အဘယ်နည်း။

"ဘုန်းတော်ကြီးမြင့်လှပါသော မြတ်စွာအရှင်ဘုရား

တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားကို အမှူးထားလျက် သံဃာတော်အ ပေါင်းအား ကျောင်းတော် ကြီး အပါအဝင် ဆေး၊ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းစသဖြင့် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ အား လှူဒါန်းအပ်ပါသည် ။ ထိုသို့ လှူဒါန်းရာ၌ စေ တနာသုံးတန် ပြဋ္ဌာန်းပြီးသားလည်း ဖြစ်ပါသည် ။

တပည့်တော်သည် ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာအဖြစ် ခံယူပြီးလှူဒါန်းရ သည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့ ကြောင့် ဘုရားတပည့်တော် အား ဆုတစ်ဆုကို တောင်းခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား"

တရားနာပရိသတ်အားလုံးကား သူတောင်းဆိုမည့် ဆုကို စိတ်ဝင် စားလျက်ရှိကြ၏။ သူ ဘာဆုကို တောင်းမှာ တဲ့ နည်း။

"ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘဝအဆက်ဆက် သံသရာအဆက်ဆက် ကပင် လိုလားတောင့်တခဲ့ သော ဆုတစ်ဆု ရှိခဲ့ပါသည် ။

ထိုဆုကား နိဗ္ဗာန်ဝင်မည့် ကာလ၌ ဘုရားတပည့်တော်သည် ရောဂါ ကင်းရှင်း ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍ အနာကင်းသောအရာဝယ် အသာ ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး၊ အမြင့်ဆုံးဟူသော ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးအား ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်

သည့် သူ ဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား"

သူတောင့်တသောဆုနှင့် ပတ်သက်၍ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်ကလည်း
ဥပေက္ခာပြုတော်မမူခဲ့။

"အို... ချစ်သား....

သင်သည် ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာအဖြစ်နှင့် ဘုရားကိုလည်း ဆည်း
ကပ်သူ ဖြစ်၏။ တရားကို လည်း ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။ သံဃာကိုလည်း
ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်၏။

ချစ်သား၏ ကာမာဝစရကုသိုလ်ကံကား အပါယ်တံခါးကို ပိတ်နိုင်ခဲ့
ချေပြီ။ သင်၏ ဖြူစင် မွန်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို အရင်းခံလျက် ငါဘု
ရားရှင်မှ သင်တောင်းဆိုသည့် ဆုနှင့် ပတ်သက်၍

အို ... ချစ်သား

သင်တောင်းသောဆုသည် တစ်ရွေး၊ တစ်ရတီ၊ တစ်ဗီဇနာကလေးမျှ
ပင် မရွေးလျားဘဲ အလုံးစုံ ပြီးမြောက် ပြည့်ဝပါစေသတည်း"

"သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား"

ကျောင်းတော်သစ်ကြီးပေါ်မှ ကောင်းချီးပေးလိုက်သော အသံတို့
ကား ဟံသာဝတီပြည်ကြီးကို လွှမ်းဖြန့်လျက် အထက်ဘဝင်၊ အောက်ဘ
ဝင်တိုင်အောင် လွင့်ပျံ့ရိုက်ညောင်းသွားခဲ့ချေပြီကောလေ။
